

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
משפטים

myshliach.net

משפטים

לקו"ש חלק א' ע' 146 ואילך
מתורגם ללה"ק

יא. בענין של נתינת דבר לשם החזרתו ישנם שני סוגים: שאלה והלוואה. ההבדל ביניהם הוא: בשאלה – חייב השואל להחזיר אותו דבר שקיבל, אין הדבר הופך להיות שלו, ואילו מלוה – "להוצאה ניתנה", הוא הופך להיות לגמרי של הלוה והרשות בידו להשתמש בו לכל הצרכים.

הטעם לכך שנתנת הכוח ע"י הקב"ה, "כסף תלוה", נקרא בשם הלוואה – הוא לפי שכח זה יכולים בני ישראל לקחת ולנצלו להשפעה בעניניו, אפילו כשהם ענינים פחותים.

יב. תוכן האמור ביחס לפועל, ובפרט בלימוד תורת החסידות, הוא: יש כאלה הסוברים שללימוד תורת החסידות על האדם להיות תחלה זהיר בתכלית אף בדקדוק קל של דברי סופרים ובהידור מצוה, וכל עוד הוא חושש שלא הגיע עדיין לדרגה זו, כל-שכן כשהוא יודע שהוא עלול לעתים להכשל בהידור מצוה, בדקדוק

ט. בפרשת השבוע נאמר: "אם כסף תלוה" ורז"ל¹⁵ אומרים שלמרות שנאמר "אם" – אין מובנו: "רשות", כי אם – מצוה וחובה.

לפסוק "מגיד דבריו ליעקב, חקיו ומשפטיו לישראל" אומרים רז"ל¹⁶: "מה שהקב"ה מצוה לישראל לעשות – הוא עושה", וזה המובן של "חקיו ומשפטיו": החקים שלו והמשפטים שלו, שהוא עצמו מקיימם.

מובן, איפוא, מזה שגם הקב"ה מקיים את: "אם כסף תלוה את עמי".

י. תוכנה של הלוואה הוא שנותנים כסף לפלוני למרות שלא מגיע לו, הלה אינו נותן דבר תמורתו. אבל אין זה מתנה, הלה מתחייב להחזירו כעבור זמן.

כך גם הקב"ה נותן ליהודי ענינים וכוחות, אבל הוא דורש לנצל כל זה לשם השלמת שליחותו, להחזיר זאת בחוקיו ומשפטיו.

ועם זאת – עמי קודם.

מכאן מובן שמקורה של נתינת הכוח הוא בדרגה בה אינה נוגעת ואין חשובה עבודת הנבראים, בחינת "אדון יחיד שרש השרשים"¹⁹, כאמור²⁰: "איני יודע באיזה מהם הפיץ – במעשה צדיקים או במעשה רשעים", ויש צורך בלימוד מיוחד על כך משום שעלולה שם להיות נתינת מקום לכך שהדבר יהיה בצורה שונה, ורק מפני הבחירה העצמותית שהקב"ה בחר בנשמות ישראל – עמי קודם.

זו הדרגה שלגביה נאמר: הלא אח עשו ליעקב, נאום ה', ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי²¹. אין נוגע שם ואין חשיבות למעשה התחתונים, לפיכך "אח עשיו ליעקב", שניהם בדרגה שוה, ובכל זאת, משום הבחירה והאהבה עצמותית – "ואוהב את יעקב" גו'.

זה גם פירוש הנאמר: "אם כסף תלוה", "כסף" רומז לאהבה, מלשון: נכסוף נכספת לבית אביך²². כלומר, ה"מלוה", נתינת הכח, אינו בגלל העבודה, כי אם בגלל האהבה העצמותית של הקב"ה לבני ישראל.

יד. משום שנתנת הכח היא מדרגה בה אין נוגע מעשה התחתונים – הרי נתינת הכח היא לכל אחד מישראל, שכן במקום, שממנו נובע כח זה, לא הביא העדר העבודה לפגם.

קל של דברי סופרים, ואף בדבר שהוא מדרבנן או אפילו מדאורייתא, אם בענין של "קום ועשה" או בדבר של "שב ואל תעשה", הרי – לדעתו – אינו מוכשר לעסוק בלימוד תורת החסידות ובעבודת התפלה, ובכלל בענינים נעלים.

– נאמר: "מלוה להוצאה ניתנה". למרות רום ערך תורת החסידות, שאדמו"ר הזקן המשילה לאבן טובה הנמצאת בכתר המלך¹⁷ שבלעדיה אין הכתר כתר, ניתנת, עם זאת, רשות לכל איש ישראל לקחת את כתר המלך ולהשתמש בו בעניניו.

כל יהודי נדרש שככל שיעמוד בדרגה פחותה לא יגרע יום אחד מלימוד שיעורו בתורת החסידות, ואפילו בו ביום שנכשל ח"ו בדאורייתא, אם בדבר של "קום ועשה" ואם בדבר של "שב ואל תעשה", לא יחסיר בו ביום את קיום שיעורו בתורת החסידות, ולא רק בענין שהעוסק בעבודת ה', כי אם אף בענין השכלתי שמשום רום עומקו אינו יודע כלל כיצד לקרבו אליו.

יג. הטעם לכך שהקב"ה נותן כוח זה, "כסף תלוה", הוא, כפי שנאמר בהמשך הפסוק: "את עמי". רז"ל אומרים¹⁸: "עמי ונכרי – עמי קודם". מאחר שיש להזהיר ולומר: "עמי קודם" – מובן שיש מקום לומר אחרת,

הימין, בקירוב בחדס וברחמים ובטוב הנראה והנגלה.

(משיחת ש"פ משפטים, תשי"ב)

טו. במדרש תנחומא נאמר ביחס לפסוק: "אם כסף תלוה את עמי את העני עמך", שזו הלואה להקב"ה, "מלוה ה' – חונן דל", ע"י זה שאדם חונן דל, בנתינת הצדקה, הוא מלוה הוי'.

הקב"ה משלם לפי מדתו שלו, הקב"ה הוא בלי גבול והוא משלם בלי גבול.

כפי שדובר בהתוועדות יו"ד שבט, לגבי הענין שה"צמח צדק" מסביר ב"ספר החקירה" בתחלתו, שאם כי "בלי גבול" בפועל אינו קיים בנבראים משום שאף אם יתוסף עוד ועוד ישאר הדבר סוף סוף בהגבלה;

הרי אין זה אלא בפועל אבל בכח הרי יכול הקב"ה לתת עוד ועוד, דור אחר דור, עד אין קץ. בעומק יתר: דבר המוגבל בזמן – מתחיל הסוף שלו, שינוי או חולשה, זמן רב לפני כן, כפי הביטוי הידוע²⁵: "הנבראים²⁶ מיום

זה גם משמעות המשך הכתוב: "את העני עמך", למרות שהוא "עני", הוא התבונן במעמדו ומצבו והוא מדוכא מכך, ואמנם יש לו ממה להיות מדוכא, עליו בכל זאת לדעת שגם לו ניתן כח מלמעלה, שכן האהבה העצמותית משיגה את הכל, גם אותו, ואדרבה: משום שהוא עני – ידוע הרי שהקב"ה שוכן בתוך לב נשבר ונדכה דוקא.

"לא תהיה לו כנושה" – אם אין ללוה במה לשלם כך שהתביעה לא תעזור כלום, כי אם, תביא אותו במיצר, אסור לתבוע ממנו. יתר על כן: אסור לעבור על פני הלוה במדה שתכביד עליו²³.

כפי שדובר לעיל – "מגיד דבריו ליעקב גו', מה שהוא מצוה לבניו הוא עושה", כך גם למעלה: כשבתביעה ע"י קו השמאל ויסורים אין מועילים כלום – הרי לגבי תביעה סתם "לא תהיה לו כנושה".

ככתוב: "על מה תוכו עוד תוסיפו סרה"²⁴. "על מה תוכו" – כיון שאין הדברים מועילים, ואדרבה: "עוד תוסיפו סרה" – כשהקב"ה רואה שבקו השמאל אין תועלת יתחיל הוא בקו

"שומרי שבת" אינו מדויק באמת, שכן כשם שבגמילות חסדים אין צריך להיות הבדל בין עניים לעשירים, כך אין צריכים להיות קיימים הבדלים אחרים, אך כנראה הכוונה היא – (למטרה), ישתתף, איפוא, כל אחד, וישתדל להלוות כסף לקופה, לתקופה הארוכה ביותר, שאז תוכל הקופה להלוות סכומים גדולים יותר, וכך יקיימו כל המשתתפים מצות גמילות חסדים.

וכשם שאין בגמילות חסדים הגבלות של "עניים ועשירים" בקשר ללווים, כך אין צריכות להיות הגבלות בקשר למשתתפים. לכן על כל אחד לתת לקופה זו.

דבר זה מתאים לפרשת שקלים הנקראת היום – הרי ידוע הפתגם של אדמו"ר הזקן שיש לחיות עם הזמן, עם קריאת התורה של זמן זה – שבמחצית השקל השתתפו של ישראל.

(משיחת שבת פרשת משפטים,

הבראם הולכים ומתיבשים". מזה מובן שהשפעה שבמשך זמן רב אין בה כל רפיון²⁷, ואדרבה – הריהי מגדרי אין-סוף בפועל. זה כלל הענין של "המשכת בלי גבול – בגבול".

בצדקה, הרי "שקולה צדקה כנגד כל המצוות", קיימת הדרגה הנעלית ביותר של צדקה, שהיא גמילות חסדים, לפי מאמר רו"ל²⁸: "גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה, שצדקה – לעניים, וגמילות חסדים – בין לעניים ובין לעשירים". בגלל הצדקה חייב הרי להיות עשיר ועני, שכן לו היו הכל עשירים – "חסד ואמת מן ינצרוהו"²⁹ ו"לא יחדל אביון מקרב הארץ" אבל בגלל גמילות חסדים אין צורך בעני, "אפס כי לא יהיה בך אביון", שכן גמילות חסדים הוא גם לעשירים.

הלילה מתקיימת הרי אסיפת "חברה גמילות חסדים שומרי שבת" (השם

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה

!התרגום באחריותם בלבד

משפטים

מתורגם ללה"ק

בסוף פרשתנו, אחרי שהתורה מסיימת לפרט את כל הדינים וההלכות, מספר: "ואל משה אמר עלה אל ה'". רק עכשו, אחרי ספור מתן תורה בפרשת יתרו, ואחרי פרוט כל המצוות בפרשת משפטים, מספרת התורה ספור שהיה הרבה זמן קדם לכן. משה רבנו עלה להר סיני כדי לקבל את התורה בד' בסיון, לפני מתן תורה. מדוע התורה לא מספרת לנו את הדברים לפי סדר התרחשותם? מדוע דוקא לאחר סיום הדינים זהו הזמן המתאים לספר על עליית משה להר?

אנו לומדים בפרשת יתרו: "ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר: כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבית ישראל... ועתה אם שמוע תשמעו בקולי (תקיימו את מצוות התורה) ושמרתם את בריתי (על ידי מתן תורה נוצרת ברית בין ישראל לקדוש-ברוך-הוא) והייתם לי סגלה מכל העמים". אנו לומדים מן הפסוק שבמתן תורה נפעלו שני ענינים: (א) הקדוש-ברוך-הוא נתן תורה, מצוות והלכות, לבני ישראל ("תשמעו בקולי"); (ב) על ידי מתן תורה נעשו בני-ישראל עבדי ה', משעבדים לה'. במתן תורה נכרתה ברית בין הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל ("ושמרתם את בריתי, והייתם לי סגלה").

כאשר התורה מספרת לנו על מתן תורה, היא מספרת על כל ענין במתן תורה בנפרד. ראשית מספרת התורה על הענין הראשון: נתינת המצוות לבני

ישראל. בפרשת יתרו, מופיעים הצוויים בהם בני ישראל נצטוו להיות מוכנים למתן תורה, לקבל את המצוות. אחר-כך מספר על מתן תורה עצמו, ומופיעים כל עשרת הדברות, ולאחריהם פרטי הדינים וההלכות בפרשת משפטים.

בסוף פרשתנו, כאשר התורה מסיימת לספר לנו על הענין הראשון של מתן תורה, על נתינת המצוות לעם ישראל, התורה מתחילה לספר על הענין השני שנפעל במתן תורה, על הקשר הנפלא שחולל מתן תורה בין בני ישראל לקדוש-ברוך-הוא

כאן מופיע הצווי: "ואל משה אמר עלה" – משה עולה אל ה'הר, מתעלה ומתרום, מתקשר ומתחבר לקדוש-ברוך-הוא. רק אחרי הספור על מתן תורה מספר על עלית משה. בעלית משה להר קבל את לוחות האבן שהם "לוחות העדות", "לוחות הברית". הלוחות משמשים עדות לברית שהקדוש-ברוך-הוא כורת עם עם-ישראל בזמן מתן-תורה. לכן, כאשר התורה מספרת לנו בסוף פרשת משפטים על הענין השני במתן-תורה: הברית והקשר בין עם ישראל לקדוש-ברוך-הוא זהו הזמן בו מספרת התורה על עלית משה להר, אף שמאדע זה התרחש קדם לכן.

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק כו, עמ' 153-158)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה

!התרגום באחריותם בלבד

מחזירים הלואות

בפרשת השבוע מדברת התורה על עניני הלואה במקרה "שאם כסף תלוה את עמי". חז"ל מפרשים שלא מדבר כאן על מקרה של אם וכאשר, אלא שיש פה צווי פשוט להלוות ליהודי שני. ומהי הלואה? שלמרות שלא מגיע לחבר או שהוא בכלל לא חבר מיחד שעשה לך משהו יוצא דופן, פשוט תיתן לו משלך והוא כבר יחזיר לך כשיהיה לו. הבנו נכון?

התמיהה:

ידוע הרי שכל אשר מצוה הקב"ה לישראל לעשות הוא עושה בעצמו. "כל מה שעושה אומר לישראל לעשות". איפה רואים אנו אצל הקדוש ברוך הוא את ענין ההלואה? ונדויק: יש הלואה ויש השאלה. ההבדל הוא בחפץ שמחזירים. בהשאלה מחזירים בדיוק את אותו חפץ שקבלת, בהלואה, בשונה מקף, מחזירים חפץ אחר שהוא כמו החפץ שהלואת. ובשפה הלכתית: "מלוה להוצאה נתנה". בהשאלה מבקשים לא להשתמש בחפץ ולהחזירו, בהלואה מתר לך להוציא את החפץ ואח"כ להשיג משהו שהוא אותו דבר, למרות שזה לא זה בדיוק.

איפה אנחנו רואים אצל הקדוש ברוך הוא שהוא מלוה לנו דוקא ואנחנו מחזירים לו בדבר אחר?

התשובה:

הקדוש ברוך נותן לכל יהודי ויהודי חיים וכתח. כשרונות, חושים. בעצם כל מה שיש לנו הקדוש ברוך הוא נותן לנו, ואם לדויק - מלוה לנו. הוא רוצה שנחזיר לו את זה, שנשתמש וננצל את הכשרונות והכוחות הללו לעבודתו ית'.

אלא שמדבר כאן על הלואה, שמתר להשתמש בה ולהוציא אותה. ולכן יהודי לעתים משתמש בכוחות הללו גם עבור עניניו הפרטיים, לפרנסתו וכו', גם בדברים שהם לא לגמרי 100% עבור הקדוש ברוך הוא. אבל צריך להחזיר. ואיך מחזירים? לוקחים ממקום שממש לא נראה לנו קשור ומביאים אותו לקב"ה. לדגמא: יכול יהודי לבוא ולטעון, ראה איזה יום עבר עלי, עשיתי כן וכך עברות, כלי מלכלך בעניני עולם הזה הטמאים, כיצד אתישב בערב ואפתח ספר חסידות? רחוק אני משם הרי פרחק מזרח ממערב! כדאי אולי שפא קדם אתנקה, אצבר ידע בש"ס ופוסקים ורק אז אוכל לפתח גם ספר חסידות. אומרים לו: בלי משחקים או תרוצים, גם בכזה מצב אתה צריך להחזיר לקב"ה את ההלואה ופשוט לשבת וללמוד.

שליחות כהלכה

הרבי" תרגמה לה רחלי שנהנתה להראות את הבקיות שלה בשפה האנגלית. "יעס, טנק יו" מהרה גם רבקי להראות ידע... הדרך עברה במהירות, הם היו עיפות מהטיסה הארצה

שעברה עליהם מפרומוסקה דרך איטליה ועד לאמריקה ונרדמו במושבם מאחור.

"בנות הגענו לשכונה!" העירה אותם אמא בעדינות, "תסתכלנה בחלון, כבר נעבר ליד 770..."

המונית נעצרה והנהג בקש את התשלום "43 דולר". אמא הביאה לו 45 דולר והוא החזיר לה שטר של ערף... הם כבר יצאו החוצה עם כל המזודות והכושני כבר נסע הלאה, ופתאום שמה לב אמא לשטר שהחזיר לה... הוא החזיר לה 20 דולר במקום 2... "הי סטופ!" קראה אחריו, "רחלי רוצי אחריו לרמזור ותחזירי לו את הפסף" בקשה בבהילות...

הכושני התרגש מאוד מהישר שלהם, הרי אמא היתה יכולה בקלות להשאיר אצלה את הפסף והוא לא

היה יודע מפה... "אי ליק ג'ואיש!" נופף להם מהחלון ושלה נשיקה באויר.

"אמא, לא היית חייבת להחזיר לו" טענה רבקי, "הוא בכלל לא יהודי..."

"את צודקת, לא קימנו עכשו מצות השבת אבדה או אהבת ישראל... אבל קימנו מצוה אחרת לא פחות חשובה..."

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

ר' בום טרח קרחצצ... גלגלי המטוס נגעו סוף סוף בארץ והמטוס רעד קלות. מחיאות כפיים נשמעו מכל כוון. נחתנו בשלום ברוח השם!

רחלי ורבקי הביטו זו בזו נרגשות, "הגענו לרבי סוף סוף!" קראו, "טיייע ברידער..." פזמו בהתרגשות וקפצו במקומם.

השנה אמא החליטה לקחת אותם יחד אתה לכנוס השליחות העולמי, שיזכו גם הן לקבל כוחות מהמשלח... פעם ראשונה שהם זוכות להגיע לרבי! בעזרת השם גם ישתתפו בכנוס לבנות השלוחים הצעירות... הם כל כך נרגשות ומחכות! לפגש סוף סוף חברות שליחות מרחבי העולם, ... להנות ביחד ולצבר כוחות לעידוד להמשך השליחות בפרומוסקה הרחוקה...

כבר שבועות ארבים שהן מתכוננות ומתרגשות וכל בני הבית אתם ביחד...

אבא ואמא הכינו להם מבצע הכנה רוחנית מיחד, והם השתדלו לבצע

את כל המשימות וההחלטות שלקחו עליהם, שיגיעו לרבי מוכנות כמה שאפשר! לנסע לרבי זה לא סתם... קניות ואריזות והנה הגיע הרגע סוף סוף... הם הגיעו!! הם יצאו משדה התעופה, עטופות במעילים ועמוסות מזודות. אמא עצרה מונית גדולה צהבה שתקח אותם לקראון היטס.

הנהג היה כושני נחמד שעזר להם עם המזודות והפל. "יו אר ליובאוויטש?" שאל אותם בחיוך רחב, "אי נו ליובאוויטש, אי ליק רבאי שניאורסון" ספר בגאווה.

"מה הוא אומר?" שאלה רבקי, "הוא שאל אם אנחנו חב"דניקים ואמר שהוא מכיר את חב"ד ואוהב את

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

צריך לבדק פרות מתולעים. במיחד פרות יבשים שיש יותר סכנה שיכולים להיות מתלעים

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

אליהו חבבו - בלארוס

נושא / נושא

אַנְחָנוּ מִחֲלִיטִים

עוֹשִׂים סֵדֶר: מָה טוֹב וּמָה רַע?

כָּבֶד עֲמָדוֹ כָּל אֲרָגְזֵי הַקְּנִטְרָסִים בְּתוֹךְ 770...

יש זמן פנוי? מנגנים נגון. עושים משהו. מנצלים את הזמן. ובלי סוף ספורים ועדויות בנדון ישנן. הרב משה קוטלרסקי מספר, עוד דגמא, שפעם הציץ לחלון חדרו של הרבי רגע לפני הקפות בשמחת תורה, אחרי שראה כי הוילון מוסט וישנה הזדמנות לראות. ובמה הוא הבחין? הרבי עמד רכון מעל ספר גמרא גדול ולמד. ודקה אחרי זה ירד לאלפי החסידים להקפות. כל שניה מדודה ומחשבת.

ולמה אנחנו מספרים לכם כל זאת? הכל הקדמה לספור הבא:

האם ספין זה רע?

היה זה בשנות הכ"פים המקדמות. משפחה מכבדת מארצות הברית הגיעה לבית חיינו ונכנסה ליחידות אצל הרבי. הרבי שמע את דברי ההורים, הדריו ועל פניו נראה היה שהיחידות נגמרה. אבל אז, נגשה הילדה הקטנה אל הרבי ואמרה שיש לה שאלה לשאל. פעת תדמינו לעצמכם מה כבר יכולה להיות שאלה של ילדה בת שש.

ההורים פמובן נסו בלח לעצר את הילדה. הרי כל דקה של הרבי מחשבת, מדודה, אין זמן פנוי. מדוע לבזבז את זמנו היקר של הרבי עם שאלות מוזרות של ילדה קטנה. אבל הרבי, כאב רחום האוהב את ילדיו, פנה בחבה אל הקטנה ושמע את שאלתה. "ובכן, האם אנרגית האטום (שעליה דבר בעולם באותה תקופה) זה משהו טוב או

זמנו של הרבי מדוד היה עד לרמת השניות, זאת יעידו כל המזכירים והאנשים הקרובים. לא היה רגע אחד אפלו שאותו בזבז הרבי לריק חס ושלום. כך אף למד אותנו הרבי לנהג, באין ספור הזדמנויות.

הנה ספור מעניין בקשר לכך: היה לילה שבו חזר הרבי מהאהל הקדוש ומיד נכנס לתפלות מנחה וערבית. כל מי שקצת שמע ודאי יודע כי יום שבו נוסע הרבי לאהל היה יום אחר לגמרי. הרבי נהג לצום ביום שכזה, ובמשך שעות ארוכות עמד על שתי רגליו, לא משנה אם השמש בחוץ היתה קופחת, או שמא לחלופין השלג העז היה מקפיא עצמות.

לאחר תפלת ערבית, הסדר המתכנן באותו לילה היה שהרבי יחלק קנטרסים לקהל הרחב. פעלה שבעצמה לוקחת כמה שעות שבהן יצטרף הרבי שוב לעמד על רגליו ולחלק. החסידים נסו למנע את החלקה מיד אחרי ערבית, היו שסברו כי מוטב יהיה לו יעלה הרבי לחדרו מעט, ינוח וישתה משהו, ורק אחר כך יחזר למטה לחלק את החוברות לחסידים. אף איך גורמים לזה לקרות?

פתרון מעניין הגו האחראים. אחד מהם נגש אל הרבי וספר כי הגעת הקנטרסים ל-770 מבית הדפוס מתעכבת, וכי יארך זמן קצר עד שיגיעו. בכך, קנה הלה, תדחה החלקה לשעה מעט יותר מאחרת. הרבי שמע את הדברים ותכף הודיע לחסידים: "עד שיגיעו הקנטרסים מבית הדפוס ננגן נגון חסידי..." מיתר לציין שתוף דקות ספורות

שונים אמנם כל שאר הדברים, ובמבט קצת יותר רחב - כמעט כל מה שיש היום בעולם. שמצד עצמו אין בו שום דבר אסור, אף מאידך גם אינו דבר מתר וכשר. הכל תלוי בנו. ספין זה דגמא, אפשר להשתמש בו לשחיטה כצווי תורתנו הקדושה, ונתן להשתמש בה חס ושלום לדברים הכי רעים. כך בעצם עם רב הדברים בעולם. הכל תלוי בנו פיצד בוחרים אנחנו לנתב אותם.

טכנולוגיה

בקרב חוגים רבים מבני היהדות החרדית, שוררת רתיעה גדולה מפני "פגעי הטכנולוגיה", כפי שהם קוראים לזה. לא סוד הוא שבתקופה האחרונה התפתח העולם ואמצעים טכנולוגיים חדשים שבבעבר כלל לא היו קיימים קמו ועלו וסחפו אליהם את כלם. וכגדל הבשורה, כך גם החפש הגדול הנלוו אליהם, שכעת נהיה העולם פרוץ יותר ומתירני ממה שהיה. משום כך רבם של גדולי ישראל סברו שיש לנתק כל קשר עם ההתקדמות הזו.

שיטתו של הרבי אולם היתה שונה. ובשתי מלים: קלפת נגה. הרי כל מה שברא הקב"ה יש לו מטרה. צריך לדעת פיצד לרתם את אותם אמצעים לעניני קדשה. עם רדיו לדגמא, אפשר להפיץ שעורי תורה, וכן על זה הדרך. צריך להגיד ברור: אין כאן התר חס ושלום להגרר לכל אותם הפתויים הקשים שקיימים באותם מקומות, אולם בד בבד עם הזהירות צריך לדעת לנצלם לעניני קדשה.

משהו רע? במלים אלה פחות או יותר הסתכמו שאלותיה של הקטנה. משהו ששמעה עליו במעמם בפתה, זה משהו טוב או לא.

הרבי שמע, והשיב לילדה בשאלה: "אמרי נא לי, כלום השתמשת פעם בספין בביתך?" "אכן" השיבה הילדה. "וספין", שאל הרבי, "זה משהו טוב או רע?" הילדה חשבה קמעא ואז השיבה: "תלוי פיצד משתמשים בה, אם רוצחים אתה מישהו, הרי שזה רע מאוד, אף אם נגיד משתמשים בה לחתיכת יקות לסלט, הרי שעושים בזה משהו טוב".

"כך בדיוק גם עם האנרגיה האטומית", הסביר הרבי לילדה. "הכל תלוי בנו, פיצד אנו משתמשים באותו החפץ. אנחנו יכולים להשתמש בו לדבר טוב, ויכולים להשתמש בו לדבר רע. אם נשכיל להשתמש בכל הדברים הללו לפעלות טובות, והיה זה שכרנו. לו חס ושלום ננצל את הדברים הללו למטרות רעות, ההפסד כלו שלנו".

הכל תלוי בנו

בתורת החסידות קוראים לאותם דברים "קלפת נגה". בספר התניא בעצם מסביר לנו אדמו"ר הזקן שכל עניני עולם הזה הגשמי מתחלקים לשניים. יש דברים שמצד עצמם הם אסורים ולא משנה כלל פיצד אנחנו נשתמש בהם. כמו לדגמא דבר אחר, מאכלות אסורות, ודברים שמצד עצמם הם קשים ורעים. השם הכולל לכל אלה הוא "שלוש קלפות הטמאות". וכל מה שנכלל תחת הגדרה זו, לא נתן לתקון. הוא אסור, כך היה ונולד וכך ישאר.

על את ליכא

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיקם השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם. ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

